

Referat despre poezia Elegia a zecea scrisa de Nichita Stanescu-a doua parte

Cele doua momente de apogeu ale suferintei sunt corporalizate liric in aceeasi tehnica: recontextualizarea unor imagini foarte bine-cunoscute. In prima secventa a elegiei este utilizata imaginea eminesciana (din Scrisoarea IV) a "maestrului nebun" ("Iata-ma, stau intins peste pietre si gem, / organele-s sfaramate, maestru, / ah, e nebun caci el sufera l de-ntreg universul"), iar in cea de a doua, imaginea biblica a Salomeei dansand cu capul Sfantului Ioan pe tava: "Sunt bolnav. Ma doare o rana / pe care mi-o port pe tava l ca pe sfarsitul sfantului Ioan / intr-un dans de apriga slava". In finalul elegiei, tristetea unicitatii generata de unitatea monadica a fiintei este resimtita in termenii frustrarii de multiplicitate: "de numarul unu sunt bolnav / ca nu se mai poate imparte / la doua tate, la doua sprancene, / la doua urechi, la doua calcaie, / la doua picioare in alergare / neputand sa ramaie. / Ca nu se mai poate imparte la doi ochi, / la doi ratacitori, la doi struguri, / la doi lei ragind, si la doi / martiri odihnindu-se pe ruguri".

Sentimentul de frustrare, care se manifesta in cele doua planuri complementare - cel intim si cel cosmic - se sublimeaza intr-o ambigua simbioza intre revolta ontologica si voluptatea martirajului prezenta, in grade diferite, in toate elegiile: "11 elegii are un prim-plan al luptei eu - lume determinata de impulsul cunoasterii integrale, un al doilea plan al traiirii si asumarii esecului si un al treilea, al voluptatii martirajului aureolat de intelepciune". In urmatoarea secventa, frustrarea pricinuita de ruperea, prin nastere, de Marele Tot, aminteste de miturile in care trupul unei anumite fapturi supranaturale a fost transformat, in vechimea originara, in material cosmogenetic: "Organul numit iarba mi-a fost pascut de cai, l organul numit taur mi-a fost injunghiat / de fulgerul toreador si zigrurat / pe care tu arena-l ai. / Organul numit Nor mi s-a topit / in ploi torentiale, repezi, / si de organul Iarna, intregindu-te / mereu te lepezi". Pe de alta parte, confesiunea din aceasta secventa ar putea fi interpretata si ca expresie disimulata a dorintei irealizabile, de care este cuprins si subiectul liric din poezia Dati-mi un trup voi muntilor a lui Lucian Blaga: dorinta unei alcatuiri "a fiintei biologie pe masura aspiratiei catre absolut".